

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Mart 2012 • No:48

İş Saatleri Düşürülsün, Ücretler Yükseltilsin!

Türkiye, dünyanın 16. büyük ekonomisi. Patronlar ve hükümet sözcüleri övünüyor ve bizleri de övünmeye çağırıyorlar. Güzel; övünüp sevinelim de, neye sevineceğiz? İşçiler meyve bile yiyemiyor. Mutfaklara et girmesinden, doyurucu ve sağlıklı beslenmeden söz etmiyoruz bile! Adına kapitalizm denen bir düzende yaşıyoruz. Bu düzende hak, hukuk, adalet, eşitlik sadece laf...

Geçim sıkıntısı, işçi-emekçi halkın boğazını sıkmaya devam ediyor. Yoksulluk ilmeğine her geçen gün yeni düğümler atılıyor.

Oysa işçi-emekçi halk hiç durmaksızın çalışıyor. Peki, karşılığı ne oluyor?

Dön dolaş, çalış didin fayda etmiyor.

Gece gündüz demeden çalışmamıza rağmen, hayatımızda iyiye doğru bir gidiş yok. Neden, niçin böyle?

Bu şekilde, bu düzende bir arpa boyu yol alınamıyor.

- Milyonlarca işsiz var.
- Ücretler yerinde sayıyor.
- İş saatleri uzuyor, çalışma temposu hızlandırılıyor.
- İş kazaları durmuyor, işçiler ölüyor! Her ay, ortalama 50 işçi iş kazalarında yaşamını kaybediyor.
- Meslek hastalıklarına yakalanan işçilerin sayısı artıyor.

Özetle; kan, acı, kahır, bıkkınlık, tükenme...

Bunca çalışmanın, bunca üretmenin karşılığı bunlar mı olmalı?

Türkiye, dünyanın 16. büyük ekonomisi. Patronlar ve hükümet sözcüleri övünüyor ve bizleri de övünmeye çağırıyorlar.

Güzel; övünüp sevinelim de, neye sevineceğiz? Emekçilerin yaşamında ne gibi olumlu değişiklikler var?

UID-DER Medya Ekibi'nin sokakta mikrofon uzattığı bir kadın işçi, evine ve

Devamı arka sayfada

çocuklarına meyve bile götüremediğini acı acı anlatıyor.

Başka bir kadın işçi, çalışmaktan çocuklarının yüzünü göremediğini söylüyor. Çünkü işten çıktıktan sonra merdiven silmeye gidiyormuş.

Türkiye ekonomisi büyüyor, patronlar palazlanıyor, bankalar rekor kârlar açıklıyorlar.

Ama işçiler meyve bile yiyemiyor. Mutfaklara et girmesinden, doyurucu ve sağlıklı beslenmeden söz etmiyoruz bile!

İşçiler çocuklarına hasret kalıyor. Çocuklar annelerini ve babalarını görmeden büyüyorlar.

Acı ve kahreden bir durum değil mi bu? Tüm zenginliği üreten işçiler, fakat yoksulluğa talim eden de işçiler! Neden ve niçin?

Sendikalar her ay açlık ve yoksulluk sınırı açıklıyorlar: Dört kişilik bir ailenin sadece karnını doyurabilmesi için 1000 liraya ihtiyaç var. Asgari ihtiyaçlarını karşılayabilmesi içinse 3 bin 150 lira gerekiyor.

Adı üstünde açlık ve yoksulluk sınırı! Bu sınırı aşmayı bırakın, kaç işçi bu sınıra yaklaşabiliyor?

Asgari ücret, geçim indirimi dâhil 701 lira. Yani on milyonlarca insan aç ve yoksul!

Öfkelenmemek, patronlar sınıfını Karun kadar zengin yapan, işçileri ise aç ve yoksul bırakan bu düzene sövüp saymamak elde mi?

Adına kapitalizm denen bir düzende yaşıyoruz. Bu düzen işçilerin sömürülmesiyle ayakta duruyor. Hak, hukuk, adalet, eşitlik sadece laf...

İşçi-emekçi halkın başına örülen çorapların sayısı her gün artıyor.

Şimdi de Genel Sağlık Sigortası adı altında yeni bir soygun başlattılar. Güya herkesin sigortası olacak! AKP hükümeti halkı bu kadar düşünüyor da, neden sağlığı parasız yapmıyor?

Yapmazlar, çünkü diğer burjuva hükümetler gibi AKP hükümetinin de derdi bu değildir, onların derdi halkı yolmaktır!

Nereye dönsek, ne yapsak büyük bir haksızlık ve eşitsizlikle karşılaşıyoruz.

Geçen haftalarda Denizli'de, Serap adında genç bir kız intihar etti. İnsan 21 yaşında, ömrünün baharında neden intihar eder? Serap kredi kartı borcunu ödeyemediği için ölüme gitti, daha doğrusu kapitalist düzen onu ölüme itti.

Serap yalnızca bir örnek... İşsizlik ve yoksulluk nedeniyle bunalıma giren, intihar eden ve ailesini katledenlerin sayısı çoğalıyor. Tırmanan kadın cinayetlerinin altında, toplumsal çıkışsızlık ve umutsuzluk büyük bir rol oynuyor.

Bu düzen işçi-emekçi halkın psikolojisini bozuyor ve insanları hasta ediyor.

İşçilerin sosyal yaşamı yok. Gezmek, eğlenmek ve hatta gülmek işçiye haram!

Sabahın karanlığında işyerine giren ve akşamın karanlığında eve dönen işçi; eşini, çocuklarını ya da dostlarını

ne zaman görebilir ki? Eşinin, çocuğunun, sevgilisinin elinden tutup nereye gidebilir?

Ücretleri düşük tutan patronlar, işçileri işyerlerine hapsedmiş durumdadır. Aldığı ücreti bir parça olsun arttırmak isteyen işçi, patronların dayattığı fazla mesailerini kabul etmek zorunda kalıyor.

Haftalık çalışma saatleri yasalara göre 45 saat. Fakat fazla mesailerle birlikte haftalık çalışma 70-75 saate kadar çıkıyor.

Bu durum, normalleştirilmeye ve kanıksatılmaya çalışılıyor.

Patronlar, işçilere hiçbir şekilde sormadan, günlük çalışma sürelerini 12 saat üzerinden belirliyorlar. Böylece 8 saat çalışma kavramı ve hakkı işçilerin bilincinden siliniyor.

Tam bir kısır döngü var.

Patronlar, iş saatlerini uzatmak için ücretleri düşük tutuyorlar. Ücretini arttırma çabasındaki işçi, fazla mesailere mecbur kalıyor. Uzun çalışma saatlerini kabul etmeyen işçiler ise, işsizlik kırbacıyla terbiye ediliyor.

Demek ki, düşük ücretler ve uzun çalışma saatleri kadınıyla, erkeğiyle tüm işçilerin en can yakıcı sorunu.

Fazla mesailer, ücretleri bir parça yükseltse de sorunu çözmiyor, çözemez de!

Ücretler bir parça yükselir, ama uzun çalışma saatleri işçileri her açıdan tüketmeye devam eder.

O halde kısır döngüyü kırmak lazım.

Talebimiz açık ve net: Ücretler yükseltsin, iş saatleri düşürülsün!

İşçileri fazla mesailere mecbur eden düşük ücretler yükseltilmelidir!

Fazla mesailer kaldırılmalı, işçilere boş zaman bırakılmalıdır!

Bu kadarı yeter mi? Yetmez!

Dünya işçi sınıfı, 8 saatlik işgünü hakkını elde etmek için büyük bedeller ödedi. Şimdi patronlar, 8 saatlik çalışma hakkını içi boş bir kabuğa çevirmiş durumdadır. Yasalarda var, ama pratikte yok!

8 saatlik işgünü hakkına sahip çıkıp iş saatlerini daha da aşağılara çekmek için mücadele vermezsek, unutturulmaya çalışılan bu hak da elimizden alınacak.

Kıdem tazminatının başına örülen çorabın aynısı, 8 saatlik işgünü hakkımızın da başına örülecek!

İşçiler birlik olmadan ve mücadele vermeden patronlara karşı durmak ve yeni haklar elde etmek mümkün değildir!

Önümüz 1 Mayıs!

Yani dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü. Bu anlamlı gün, 8 saatlik işgünü mücadelesinin sembolüdür.

İş saatlerinin düşürülmesi ve ücretlerin yükseltilmesi talebini, bu anlamlı günde güçlü bir şekilde haykırarak tüm gücümüzle çalışmalıyız! ■

İşçilerin Örgütlenmesinin Önündeki Engeller Kaldırılsın!

En büyük pazarlık silahı olan grev hakkı işçi sınıfının çok sınırlı bir kesimi tarafından ve çok sınırlı durumlarda kullanılabilir. İşçilerin üretimden gelen gücünü kullanması demek olan grev, neredeyse her durumda, kanun dışı sayılmaktadır. İşçilerin dayanışmasının en güzel örnekleri olan dayanışma grevleri, genel grevler, siyasi grevler yasak olmaya devam ediyor. Sadece toplu iş sözleşmelerinin tıkanması sonucu greve gidilebiliyor.

Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC), Türkiye’de sendikal hak ihlalleri ile ilgili bir rapor yayınladı. 151 ülkeden 175 milyon işçiyi temsil eden ITUC, Türkiye’de de DİSK, Türk-İş, Hak-İş ve KESK’e üye işçileri temsil ediyor. ITUC, Türkiye’nin işçilere yönelik hak ihlalleri sicilinin kabarık olduğunu ve bu ihlallerin gerek hükümet gerekse de patronlar tarafından arttırılarak sürdürüldüğünü belirtiyor.

Türkiye, Uluslararası Çalışma Örgütü’nün (ILO) işçiler lehine olan birçok temel sözleşmesini imzalamış olsa da, bu sözleşmelere uymamakta diretiyor. Çalışanların haklarını ihlâl ediyor, sendikal yasakları dayatmaktan çekinmiyor. ITUC’un hazırladığı “Türkiye Temel Çalışma Standartları Raporu” bu gerçeği bir kez daha ortaya koyuyor.

İşçilere dönük hak ihlallerinin en önemlisi örgütlenme özgürlüğünün önüne dikilen engellerdir. Sendikaya üye olduğu için işten atılan işçi sayısı muazzam boyutlara ulaşmış durumdadır. 2004’ten bu yana, yalnızca Türk-İş’e bağlı sendikalara üye olduğu için işten atılan işçi sayısı 40 bini geçmiştir. Sendikaya üye olan işçiler, ya işten atılıyor ya da türlü yollarla sendikadan istifa etmeye zorlanıyorlar. Baskı uygulayan ve işten atan patronlar, hiçbir ceza almıyor. Bu nedenle sendikal işçi sayısı giderek azalıyor; sendikalar yetki alamıyor, işkolu barajının altında kalıyorlar.

2011 yılı sonunda, Sendikalar Kanunu ile Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Kanunu’nun değiştirilmesi gündeme geldi. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, bir kanun taslağı hazırladı. Hükümet, bu taslakla, sendikal örgütlenmenin önündeki engelleri kaldırdığını iddia etti. Ancak taslak, eski kanunun tüm yasakçı maddelerini koruyordu. Örneğin işyerinde sendikanın yetki alması için şart koşulan %50+1 barajı olduğu gibi korunduğu halde, işkolu barajı güya binde 5’e düşürülmüştü. Buna rağmen taslak, patron örgütlerinin büyük tepkisini çekti. İşkolu barajının düşürülmesi gibi tek başına bir anlam ifade etmeyen birkaç küçük değişiklik önerisi bile taslaktan çıkarıldı. Binde 5’lik işkolu barajı önerisi %3’e çıkartıldı. Şimdi Meclis’te görüşülmeyi bekleyen taslak, sendikal yasakları eski kanundan olduğu gibi devralmıştır.

Sendikalar toplantı ya da miting düzenlemek için izin almak, polisin etkinliğe katılıp tutanak tutmasına izin vermek zorundalar. Sendikaların faaliyetleri ve

mali işlemleri de kontrol edilmektedir. Tüzükleri ve faaliyetleri, sendikaların kapatılma nedeni olabilmektedir. Örneğin Eğitim-Sen, tüzüğünde anadilde eğitimi savunduğu için kapatılmakla yüz yüze kalmıştır. Göçmen işçilerin ve farklı etnik kimliklerden işçilerin örgütlenmesinin önüne ciddi engeller dikilmektedir.

Kamu çalışanları işçi sendikalarına üye olamazlar. “Memur” işçiler kurdukları kendi sendikalarına üye olabilirler, ama toplu sözleşme ve grev yapma hakkına sahip değiller. Toplu görüşmelerde son sözü devlet söyler. Kamu çalışanlarının, devletin dayattığı koşullarla grevle cevap vermesi yasak sayılmaktadır.

En büyük pazarlık silahı olan grev hakkı işçi sınıfının çok sınırlı bir kesimi tarafından ve çok sınırlı durumlarda kullanılabilir. İşçilerin üretimden gelen gücünü kullanması demek olan grev, neredeyse her durumda, kanun dışı sayılmaktadır. İşçilerin dayanışmasının en güzel örnekleri olan dayanışma grevleri, genel grevler, siyasi grevler yasak olmaya devam ediyor. Sadece toplu iş sözleşmelerinin tıkanması sonucu greve gidilebiliyor. Ama greve gitmeden önce işçilerin önüne birçok aşama dikiliyor. Bu aşamalar öylesine uzun zaman alıyor ki, işveren grev öncesi tüm hazırlıklarını tamamlayıp, grevi fiilen etkisiz hale getiriyor. Üstelik greve çıkılsa bile, güya tarafsız olan devlet, grevi patronların lehine olacak şekilde erteleme hakkına sahip!

Türkiye’deki hak ihlalleri bu kadarla sınırlı değil. Kölelik anlamına gelen taşeronluk uygulamaları, kayıt dışı çalıştırma, çocuk ve kadın emeğinin dizginsizce sömürsü, inanç ve siyasi görüş nedeniyle işten atılmalar ve bunun gibi nice haksızlıklar çok yaygın. Son aylarda KESK yöneticileri, çeşitli bahanelerle tutuklanmaktadır. Mücadeleci işçiler türlü baskılarla karşılaşmaktadır. Türkiye’nin patronları, işçi hakları konusunda uluslararası standartlara uymayı reddediyorlar. Ancak işçi sınıfı birleşip kendi hakları için mücadele ederse, devlet uluslararası standartlara uymaktan ve patronlar da gerekeni yapmaktan kaçamayacaktır! ■

Grev ve Direnişler

Billur Tuz

2 Ocaktan bu yana direnişte olan 54 Billur Tuz işçisinin direnişi kararlılıkla devam ediyor. İzmir Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrikada 30 yıldır Tek-Gıda-İş örgütlü. Patronun sendikalı işçiler yerine taşeron işçileri alarak sendikayı tasfiye etmek istemesine karşı işçilerin direnişi, üçüncü ayına giriyor. İçerde çalışmaya devam eden işçiler de iş yavaşlatarak arkadaşlarının kapı önündeki direnişlerine destek oluyorlar. İşçiler, sendikanın başlattığı Billur Tuz ürünlerini boykot etme kampanyasının desteklenerek yaygınlaşmasını istiyorlar.

Savrançoğlu ve Kampana Deri

Sendikalı olmak istedikleri için işten çıkarılan Kampana ve Savrançoğlu işçilerinin direnişleri devam ediyor. Bir yıldır direnen Kampana Deri işçileri, 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla bir etkinlik düzenlediler. Etkinliğe Sendikal Güç Birliği Platformu'nun yanı sıra Tuzla deri havzasındaki birçok işyerinden işçiler de katıldı. ÜİD-DER'li işçiler de Kampana işçilerine destek verdiler.

Amylum Nişasta

Adana Hacı Sabancı Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu, Tek Gıda-İş'in örgütlü olduğu fabrikada, işçiler 5 Marttan bu yana grevdeler. 11 ay boyunca devam eden toplu görüşmelerden bir sonuç çıkmaması üzerine işçiler greve çıkma kararı almışlardı. İşçiler, talepleri kabul edilinceye kadar patronun hiçbir önerisinin kabul etmeyeceklerini söylüyorlar.

Mersin Limanı

Mersin limanında taşeron bir firma olan Akan-Sel Nakliyat'ta toplu sözleşme hâlâ imzalanamadı. İşçilerin örgütlülüğünü kırmak isteyen patron, oyunlar oynamak-

tan vazgeçmiyor. Ancak TÜMTİS üyesi işçiler sendikal örgütlülüklerini korumak ve haklarını elde etmek için birbirlerine sıkı sıkı kenetleniyorlar.

İşçiler taleplerini duyurmak için sabah 8'de ve akşam 4'te toplu yürüyüşler yapıyorlar. Bu kapsamda gerçekleştirdikleri kitlesel bir eylemle limanı ayağa kaldırdılar. Sendikalarında bir araya gelen işçiler liman önüne davullar, erbaniler eşliğinde yürüdüler. Çekilen halayların ardından liman içinden yürüyüşe geçen işçilerle liman önündeki işçiler A Kapısı önünde bir araya geldiler. "Direne Direne Kazanacağız", "TÜMTİS Nerede Biz Oradayız", "İş, Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Toplu Sözleşme Hakkımız Engellenemez!" sloganlarının atıldığı eyleme ıslıklar, alkışlar, zılgıtlar büyük bir coşku kattı. Eyleme limandaki eski MLH işçileri, Genel-İş, Yol-İş, Kristal-İş ve SES Şube Başkanlarının yanı sıra, ÜİD-DER üyeleri de destek verdiler. Ekmeklerine el uzatanlara karşı isyan edeceklerini dile getiren işçiler "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor!" sloganıyla eylemi sonlandırdılar.

Toroslar-EDAŞ

Sayaç açma-kesme ve ihbarname dağıtım işlerini yapan işçilerin aylardır ücretleri ödenmiyor. Haklarını almak için Enerji-Sen'de örgütlenmek isteyen 48 taşeron işçisi işten çıkarıldı. Patronun işten çıkarma saldırısına karşı işçiler, yaptıkları eylemlerle sessiz kalmayacaklarını haykırıyorlar. Atılan işçiler aileleriyle birlikte, TEDAŞ Demirköprü Şubesinden Adana Valiliği'ne kadar 2 kilometre boyunca yürüdüler. Çocukların "Babam Neden İşe Gitmiyor?" dövizlerini taşıdıkları eyleme, KESK ve DİSK'e bağlı sendika temsilcileri de destek verdi. Polisin engellemesi üzerine, Valilik önünde açıklama yapan işçiler, işe dönene dek eylemlerine devam edeceklerini ifade ettiler. ■

KESK: Korkmuyoruz, Susmuyoruz, Teslim Olmuyoruz!

KESK, üye ve yöneticilerine dökünük baskılar ve tutuklamalar Kadıköy’de gerçekleştirilen mitingle protesto edildi. 26 Şubatta yapılan mitinge, sendikalar, demokratik kitile örgütleri ve emekten yana siyasi partiler katıldı.

“Korkmuyoruz, Susmuyoruz, Teslim Olmuyoruz” pankartının arkasında toplanan KESK üyeleri, Kadıköy Meydanı’na doğru yürüyüşe geçtiler. Ayrıca tutuklu KESK üyelerinin resimlerinin yer aldığı pankart da taşındı. Yürüyüş boyunca KESK’e yönelik baskılar sloganlarla ve yapılan konuşmalarla protesto edildi.

KESK Genel Sekreteri Lami Özgen, KCK kapsamındaki tutuklamaların bahanesi olarak ileri sürülen suçlamaların hiçbirinin doğru olmadığını vurguladı. Özgen, tutuklanan KESK üyelerine “8 Mart’ta neden eylem ya-

piyorsunuz, eylemlere katıldınız mı, dayanışma için duruşmalara gittiniz mi?” gibi sorular sorulduğunu anlattı. Sendikal faaliyetlerin suç olmadığını, fiili ve meşru mücadelelerinin tüm tutuklamalara rağmen süreceğini söyleyen Özgen, KESK üzerindeki baskıların ve tutuklamaların derhal son bulmasını talep etti. ■

Sömürü Düzeni İşçilerin Canını Almaya Devam Ediyor!

İşçi ölümleri dur durak bilmiyor. Her ay ortalama 50 işçi iş kazalarında canından oluyor. Şubat ayında 42 işçi daha sömürü düzeninin kurbanı oldu. Bu sayının Mart ayında daha yüksek olacağı kesin. 11 Mart gecesi, İstanbul Esenyurt’ta bir alışveriş merkezi inşaatında, gurbetçi işçilerin kaldığı çadırlarda yangın çıktı ve 14 işçi yanarak can verdi. Yapımı süren AVM inşaatında Van, Ordu ve Sivas’tan gelen gurbetçi işçiler, Kaldem adlı taşeron şirket bünyesinde çalışıyorlardı. Sağlıklı barınma koşulları sağlanmadığı için, işçiler çadırlarda kalıyorlardı. Bu çadırlar, elektrikli sobayla ısınmaya çalışan işçilerin mezarı oldu.

Dur durak bilmeden yaşanan iş cinayetleri gösteriyor ki, işçi ölümleri patronların umurunda değildir. İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi tarafından her ay yayınlanan iş kazaları raporları, çok sayıda işçinin iş cinayetlerine kurban gittiğini gösteriyor. Şubat ayına ilişkin veriler, ölümcül iş kazalarının en çok enerji ve inşaat sektöründe meydana geldiğini

ortaya koyuyor. Patronlar, daha fazla kâr etmek için gerekli tedbirleri almıyorlar. Örneğin, Şubat ayının sonunda Adana’da yaşanan ve 10 işçinin yaşamına mal olan “kazanın”, barajdaki çatlak önceden bildirildiği halde önlem alınmaması nedeniyle yaşandığı ortaya çıktı.

Kıt kanaat geçinmek için çalışırken hayatından olmak, işçilere reva görülüyor bu düzende. Neredeyse hiçbir patron yaşanan ölümler nedeniyle ceza almıyor. Her ölümden sonra işçiler suçlanıyor, fatura yine işçilere kesiliyor. Teselli olarak “kader” denilip geçiliyor. Oysa ölümler kader değil. Örgütlenmek, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerini aldrtmak hayat kurtarır. İş, işçilere düşüyor! ■

Hey Tekstil İşçileriyle Söyleşi

Halkalı'da bulunan Hey Tekstil'den işten atılan 420 işçi, 12 Şubatta fabrika önünde direnişe geçti. Üç aylık ücret alacakları ve tazminatları verilmeyen işten atılan işçiler, direnişlerine devam edeceklerini, emeklerini patrona bırakmayacaklarını ifade ediyorlar. İşçiler, aylardır kira ve kredi kartı borçlarını ödeyemiyorlar. Ağır çalışma koşulları ve direniş üzerine işçilerle bir söyleşi gerçekleştirdik. Direnişçi işçiler, gece gündüz demeden çalışmalarını, düşük ücretleri ve bunu da alamamalarını, kalp krizi geçiren ve işyerinde doktor olmadığı için ölen arkadaşlarını, bu arkadaşlarının cenazesine katılmalarına dahi izin verilmediğini anlattılar.

ÜİD-DER: Çalışma koşullarınız nasıldı?

Erkek işçi: Ben ilk olarak Beşyol'daki fabrikada çalışmaya başladım. Orada çok yoğun çalışıyorduk. Pazar günü bile sabahlıyorduk yani, düşünün. 2 gün 3 gün sabahlamalara kalıyorduk. Ancak üç saat uyuyup, tekrar sabah sekizde kalkıp üretime devam ediyorduk. Rahatsızlanan arkadaşlarımız oluyordu. Gidip bildiriyorlardı: "Ben rahatsızım, iki gündür sabahlamışım ayakta duramıyorum, eve gidip biraz dinleneyim." Ama izin vermiyorlardı. Patron için para önemliydi, iş önemliydi. Dört yıldır zam alamıyorduk ve üstüne üstlük maaş gecikmeleri oluyordu. Bu maaş gecikmeleri yüzünden anlaşmalı çıkan arkadaşlarımız oldu.

Kadın işçi: İki gün boyunca bizi çalıştırdılar. İkra-miyelerimiz verilmiyordu. Bir araya gelmemizi istemiyorlardı. Üzerimizde sürekli baskı vardı. Bize diyorlardı ki, "Amerika'da, Avrupa'da kriz var, bize de yansıyor". Bu

şekilde ödemelerimiz yapılmıyordu.

Erkek işçi: Sabah 4'e kadar çalışmaya devam ediyorduk. İşyerinde kartonları yere serip yatıyorduk. Kadın arkadaşlarımız da aynı şekilde kartonları yere serip yatıyorlardı. İşte o üç saat içerisinde uyuyabilersen uyuyorsun. Zaten uyuyamadıysan patronun umurunda değildi. Uykusuzluktan rahatsızlanan arkadaşlara izin verilmiyordu. İnanın bazı arkadaşlar işlerinin başında ağlıyordu.

Peki, sonra durum değişti mi?

Erkek işçi: Hiçbir değişim olmadı. 7 yıldır İkitelli bölgesine taşınmışız. Burada da sürekli baskılar var. İnsanların peşine güvenlikçileri takıyorlar. Bayan tuvaletinin kapısında bir erkek bekliyordu. İşte, "iki saattir içerdesiniz, ne yapıyorsunuz, çıkın artık" diyebiliyordu. İnanın ki, şu an depresyon ilacı kullanan arkadaşlarımız var. Çok ağır ilaçlar ve çalışırken bile uyuyor insan. Yahu, gerçekten burada insanın hiçbir değeri yok! Yani köpek bizden daha değerli gerçekten! Bir arkadaşımız çalışma koşullarından dolayı kalp krizi geçirdi ve öldü. Benim de yakın akrabamdı. Fabrikanın bir doktoru olması gerekiyor ama doktor bile yoktu. Arkadaşlar kalp masajı yapmaya çalıştılar ama nereye kadar. Biz karga tulumba hastaneye götürmeye çalıştık ama yolda kaybettik. Fabrikada ölüm haberini duyan arkadaşlar ağladılar. Arkadaşlarla hastaneye gitmek istedik ama bırakmadılar. Neymiş, işler acılmış! Düşünün, bizim arkadaşımız ölüyor ama patronun işi daha önemli. O arkadaşımızın cenazesine ben katılabildim ama diğer arkadaşlarımız da katılmak isteyince, "orada ihtiyaç olursa sizi göndeririz" dediler. Bak, "ihtiyaç" diyor. Yahu ölünün ihtiyacı mı olur? Ölen kişinin iki de kız çocuğu vardı. Tabii patron şikâyet olmasın diye cenazede ön saflarda yer aldı. Sonra ölen işçinin, iki kız çocuğunun "her türlü maddi ma-

nevi ihtiyacını karşılayacağım” diye cenazedeki herkese söz verdi. Aradan bir ay geçti, verdiği söz yalan oldu. Ölen arkadaşımızın karısı da burada çalışıyordu, ama işten atılma korkusu yüzünden hiçbir şikâyetinde bulunamadı. Buna rağmen onu işten çıkardılar.

Daha önce sendikalaşma girişiminiz oldu mu?

Erkek işçi: Sendika daha önceden bize gelmişti. Ama içerideki arkadaşlar sendikacıları “terörist” olarak biliyorlardı. Patron da sürekli sendikacıları kötülüyordu ve işçilerin üzerinde etkili oluyordu. İşte, “onlar teröristtir, sizi yanlış yola iterler” diyordu. İşçiler de bilinçsiz olduğundan hemen inanıyorlardı. Bu yüzden yanaşmıyorlardı. Ama şimdi arkadaşlar diyor ki, “keşke o zaman birleşseydik, keşke bin beş yüz kişiye tepkimizi koyabilseydik ve o sendikaya üye olsaydık.”

Kadın işçi: Sendikacılar geliyordu ama bırakmıyorlardı içeriye. İşçiler birbirinden korkuyordu. Öncü olsak işten atarlardı diye korkuyorduk. Biz güvenlikten geçerken çantalarımızı arayıp içindeki kâğıtları alıyorlardı. Bırakmıyorlardı ki götürüp arkadaşlarımıza okutalım.

İşten atılmanız nasıl oldu, sizlere ne açıklama yapıldı, sonrasında ne tepki gösterdiniz?

Erkek işçi: Üç ay maaşlarımız gecikti. Bu arada sürekli işçi çıkarıyor, yerlerine düşük ücretle çalışan işçi alıyorlardı. Çıkardıklarına “küçülüyoruz, çıkarmak zorundayız” diye yalan söylüyorlardı. Sonra arkadaşlara söyledik, yemekhanede toplandık. Dedik ki, “ya patron gelip üç aylık maaşlarımızı verecek ya da biz çalışmayacağız.” Üç gün direndik, inmedik aşağıya. Daha sonra patron geldi, “arkadaşlar bu ay ödeme yapacağız” dedi. Derken iki ay oldu, üç ay oldu ve bize hiçbir ödeme yapılmadı. Biz yılbaşında ödeme bekliyorken bize bir lira bile para ödenmedi. Ocak ayının sonlarında, insanlara elden 100 lira verdiler. Ondandan sonra da 500 lira verdiler, o kadar. O yüz lirayı alanlardan “buna da çok şükür” diyenler oldu, ben şok oldum! Toplasan 3 milyar parası var içeride, ama buna da şükür diyor. Biz aşağıya inip çalışmadığımızda, çay ve yemek paydoslarına çıkan arkadaşlar bizleri gördüklerinde gülüyorlardı. Pazartesi toplu çıkışta onları da çıkarttılar ve o insanlar da şu anda aramızda. Onlar da şimdi bin pişman, “keşke aşağıya inip çalışmasaydık” dediler. Bazı arkadaşlarımız çalışmaya gitti, biz direnmeye devam ettik; ta ki işten atılincaya kadar. 9 Şubat’ta hafif bir kar yağmıştı. Neymiş? “Kar yağdı, yollar kapalı, sizi saat 2’de gönderiyoruz” dediler. Bizi gönderdiler ve bizden sonra günlükçü almışlar. 200’e yakın günlükçü çalıştırıyorlar. Ertesi gün bize, “iş yok, hepiniz izinlisiniz” dediler. Biz de hepimiz çıktık geldik fabrikaya çalışmaya. Bizi içeri almadılar. “Pazartesi gününe kadar izinlisiniz” dediler. O zaman dedik, biz ücretli izin istiyoruz. “Yok” dediler “ücretsiz izin”. Biz beş saat direndik, ücretli izni aldık içerden.

Sizce patronun amacı neydi?

Erkek işçi: Valla amaçları belli. Bizi üç gün devamsızlık yapmış göstererek tazminatsız işten atmak. Biz de bunu bildiğimiz için beş saat kapıda direndik.

Kadın işçi: İlkinde iki aylık ücretimizi vermedi, daha sonra işten çıkarmalar başladı. İşçiler eylem yapmaya başladı. Ama biz eyleme katılmadık. Çünkü Süreyya Bektaş, bizimle toplantı yaptı. Ocak ayının sonuna kadar paramızı verecekti. Ama bizim paramız verilsin verilmesin, biz hep çalıştık. “Her şey düzelecek” dedi. Biz de ona inandık eyleme katılmadık. 9 Şubat’ta bizi saat 2’de gönderdiler eve. Daha sonra işyerinden arkadaş geldi, “Pazartesiye kadar çalışma yokmuş” dedi.

Daha önce ücretlerin verilmemesine ya da geç verilmesine nasıl tepki veriyordunuz işçiler?

Kadın işçi: 4 sene önce işçiler hiç sesini çıkarmıyordu. Neden? Çünkü “Süreyya Bey iyidir, hakkımızı yemez. Süreyya Bey paramızı içeride bırakmaz” diyorlardı. Bu yüzden kimsenin sesi çıkmadı.

Erkek işçi: Meselâ gözdağı veriyordu patron. Üç aydır maaşını alamayan işçiler olarak iş bırakmışız, işçilerin arasından iş bırakanları seçip, herkesin gözü önünde onları işten atıyordu. Bu yüzden işten atılma korkusu vardı. O zaman birleşseydik böyle olmazdı.

Şu an içerideki işçiler size destek veriyor mu, direniş koşulları nasıl?

Erkek işçi: İçerideki işçiler bize destek vermiyor. Zaten ne polis ne de asker bizden yana. Hepsi bize öcü gibi bakıyor. Ben anlamıyorum, dışarıda birisi hırsızlık yapmış, on yıl ceza verebiliyorlar; ama burada 420 kişinin parası çalınmış ve hiçbir ceza verilmiyor. Çalışmak zorunda olan, buraya gelecek parası olmayan arkadaşlarımız var. Ben ve kız kardeşim Esenyurt’tan geliyoruz ve günde 10 lira yol parası veriyoruz. Ama ben borç alıp geleceğim, çünkü benim için bu bir onur meselesi.

Kadın işçi: Benim iki çocuğum var. Ben kredi çektim, ev aldım. Eşim inşaatta çalışıyordu, iş kazası geçirdi. Şimdi evde yatıyor.

Bir grup kadın işçi: Bizim en büyük hatamız birlik olmamaktı. Birlik olsaydık bu hale gelmezdik. ■

Uluslararası Mücadele Alanlarından

Hindistan'da 100 Milyon İşçi Genel Grev Dedi!

28 Şubatta Hindistanlı işçiler, kötü çalışma koşullarına ve hayat pahalılığına karşı genel greve gittiler. 11 sendikanın çağrısıyla ve emekten yana siyasi parti ve örgütlerin desteğiyle gerçekleşen greve, yaklaşık 100 milyon işçi katıldı. İşçilerin öne çıkardıkları talepleri arasında; zamların ve özelleştirmelerin durdurulması, hükümetle işbirliği halinde olan patronların iş yasalarını sürekli ihlal etmelerinin önüne geçilmesi, kamu ve özel sektördeki sözleşmeli ve kadrolu işçilere eşit ücret ve hakların verilmesi, sömürünün yoğun olduğu, örgütsüz işyerlerinde çalışan işçilere geniş sosyal haklar tanınması var.

Grev günü bankalar, postaneler, sigorta şirketleri kapandı. Ulaşım durdu. Limanlar, kömür madenleri sessizliğe gömüldü. Fabrikalarda şalterler indi. Otomotiv, tekstil, telekom, inşaat ve enerji işçileri yürüyüşler gerçekleştirdi. Devlet bazı eyaletlerde grevi kırmak için ulaşım işçilerine grev günü için iki kat ücret ödemeyi vaat etti ve on binlerce polis görevlendirdi, ancak grevi kıramadı.

Sendikalı işçilerin yanı sıra her sektörden sendikasız işçiler de greve destek verdiler ve anlamlı bir katılım sağladılar. Dünya devi şirketlerin işçileri öfkelerini haykırdılar. Kamu işçileri iş koşullarına isyan ettiler. Hindistan'da seçimler yaklaşıyor. Genel grev ve eylemler, Hindistan egemenlerinin temsilcisi olan hükümeti, kara kara düşündürüyor. Ancak işçiler, hükümete olduğu kadar muhalefet partilerine de öfkeli. Çünkü bütün partiler, muhalefette iken karşı çıkıyormuş gibi görüldükleri saldırıları, iktidara

gelince tek tek hayata geçiriyorlar. Bu gerçeğin bilincine varmaya başlayan işçiler, her geçen gün kendi örgütlülüklerine ve eylemlerine güvenmeyi öğreniyorlar.

Kenya'da Grevci Hemşirelere İşten Atma Tehdidi

Kenya'da kamu hastanelerinde çalışan hemşireler, geçtiğimiz yıl hükümetle, ücretlere artış uygulanması ve çalışma koşullarında iyileşme yapılması konusunda anlaşmışlardı. Ancak hükümet bugüne kadar bu artışı ücretlere yansıtmadı. Hemşireler, hükümetin sözünü tutmaması üzerine 1 Martta greve çıktı.

Hükümet, greve çıkan 25 bin hemşireyi işten çıkartmakla tehdit ediyor. Hükümet sözcüsü Alfred Mutua: "25 bin hemşirenin ismi maaş listelerinden silindi, artık onlar kamu işçisi değiller. Bu boşluklar kısa zaman içerisinde doldurulacaktır" dedi. Hükümet, işten atma tehdidiyle hemşireleri yıldırmaya çalışıyor. Ancak hemşireler bu tehditlere pabuç bırakmayarak eylemlerine devam ediyorlar.

Sendika sözcüsü Aleks Orina, "Hükümet kedi fare oyunu oynuyor. Bir ülkenin sağlık sistemini bir anda böylesine değiştiremezsiniz. Aslında bu tehditler, hemşirelerin işlerine geri dönmeleri için yapılan hileli bir oyundur. Fakat taleplerimiz kabul edilinceye kadar grevimiz devam edecek" dedi. Kenya'da sağlık çalışanları, maaş ve sosyal haklar dâhil aylık 190 avro alıyor. Kenya dâhil bütün hükümetler, işçilere, haklarını aradıkları için tehditler savuruyorlar. Ancak işçiler üretimden gelen güçlerini kullanmaya devam edecekler.

İspanya: Bizim Değil, Kendi Kemerinizi Sıkın!

İspanya, derinleşen ekonomik kriz sarmalıyla cebelleşiyor. Geçtiğimiz günlerde yeni bir iş yasasının onaylandığı bu ülkede işçiler öfkeli. 19 Şubatta 57 ayrı şehirde sokağa çıkan işçiler, 11 Martta da 60 ayrı şehirde yeniden sokağa çıktılar. Meydanlara inen işçiler "Ekmek yoksa barış da yok" sloganını attılar. Hükümetin onayladığı iş yasasının zalim bir saldırı olduğunu söyleyen işçiler, sloganlarıyla yeni yasaya ateş püskürdüler. "İş reformu yasal şiddettir", "600 avro ücret hükümetin işçiye şiddettir", "Kral ve din adamlarına da tam kesinti", "Buna kriz diyorlar, oysa bu kapitalizmdir!" sloganlarını yükselttiler.

Onaylanan iş yasasına göre işçilere bir işe giriş sözleşmesi imzalatılacak. "Çıraklık" ya da "eğitim" sözleşmesi adı altındaki bu sözleşmeyle işçilerin ücretleri düşürülebilir, işçilerin iş bulması daha da zorlaşacak. Ücret artışları enflasyon oranına göre kısıtlanabilecek. İşsiz işçiler açısından durum daha da vahim. Örneğin iş bulma ku-

rumu, işsiz bir işçiye üç ayrı iş önermiş ve işçi bu işlerden herhangi birini kabul etmemişse, o işçinin sosyal hakları kesilecek. Yani patronların emri altındaki hükümet, işçilere “ya kölelik koşullarına razı olacaksın ya da aç kalacaksın” diyor. Sendikaların toplu sözleşme yapma hakkının da önüne türlü engeller dikiliyor, işçiler örgütsüzlüğe itiliyor. Patron, rekabet edemediği ya da işinin az olması gibi bahanelerle işçi çıkartabilecek. Yeni yasayla patronların işçi çıkarması daha da kolaylaşıyor. En önemlisi kıdem tazminatlarına dönük saldırıdır. Tıpkı Türkiye’de olduğu gibi İspanya’da da işçilerin kıdem tazminatı hakkı ellerinden alınmak isteniyor. İşten atılan işçiye artık çok daha az tazminat ödenecek.

İspanya’da bütçe açığı da, borç oranı da artıyor. Geçtiğimiz Aralık ayında 16 milyar avroluk kesinti paketini onaylayan hükümet, şimdilerde 20 milyar avroluk paketin altına imza attı. Bu imzanın karşılığında yüzlerce kamu emekçisi işten atılacak, maaşlar düşürülecek ve sosyal hakları kesilecek. 5 buçuk milyon kişinin işsiz olduğu İspanya, Avrupa Birliği içinde yüzde 23’le en yüksek işsizlik oranına sahip ülkedir. Gençler arasındaki işsizlik oranıysa yüzde 50’lere kadar çıkıyor. Sosyal patlamaların artacağı İspanya’da hükümet, tıpkı savaşa hazırlanır gibi hazırlık yapıyor. Patronların ve hükümetlerin zalimlikleri, krizle birlikte iyice açığa çıkıyor. İspanya işçi sınıfına düşen görev, burjuvazinin krizine ve saldırılarına mücadeleyle yanıt vermektir.

29 Şubat Avrupa Eylem Günü

Uluslararası düzeyde yeni kemer sıkma programlarının tartışılacağı Avrupa Birliği Temsilciler Toplantısının yapılacağı 29 Şubat’ta, sendikalar Avrupa çapında protestolar düzenlediler. İspanya’da, Yunanistan’da, Belçika’da ve Portekiz’de işçiler sokaklara çıktılar. Ücret kesintilerine ve sosyal hakların gaspına karşılık, iş ve yaşam koşullarının düzeltilmesini, ücretlerin ve sosyal hakların yükseltilmesini talep ettiler.

Yunanistan’da “artık yeter” diyen kitleler hükümetin zalim kesinti planlarına duydukları öfkeyi, üç saat iş durdurarak ortaya koydular. Yeni plan, asgari ücretten %22 oranında kesinti yapılmasını, sosyal hakların ve emeklilik ücretlerinin kesintilerle yeniden düzenlenmesini öngörüyor. Yunanistan işçi sınıfı krizin cenderesinde kıvrılıyor. Sektörel toplu iş sözleşmelerinin kaldırılmasıyla birlikte sendikaların eli kolu bağlanıyor. 15 bin kamu çalışanı 2012 yılında, 150 bini ise 2015 yılına kadar işten çıkartılacak.

Belçika’da, Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonu ETUC’un temsilcileri, Avrupa Birliği merkez binası ve Ulusal Banka önünde toplan-

Avrupa Eylem Günü

dılar ve Avrupa Birliği başkanıyla görüştiler. ETUC temsilcileri, “Yeter artık. Tasarruf önlemleri krizi engellemek için işe yaramıyor. Alternatifimiz var. Avrupa, işsizliğe karşı sosyal adalet için çalışmalıdır” dediler. Avrupa Eylem Günü kapsamında Türkiye’de de sendikaların katılımıyla bir yürüyüş gerçekleştirilmiş, iş ve sosyal adalet talebi yükseltilmişti.

Almanya’da Ver.di Sendikası “Grev” Dedi

Almanya’da kamu hizmet çalışanları daha iyi ücret talebiyle iş durdurdu, greve çıktı. Birleşik Hizmet Sendikası Ver.di’nin çağrısıyla işçiler, %6,5 oranında ücret artışı için hükümete baskı bindiriyorlar. 2 milyon işçiye kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanmasının ardından grevler yapılmaya başlandı.

Toplu taşıma araçları çalışmadı, kreşler açılmadı, çöpler toplanmadı ve devlet dairelerinde işlemler yapılmadı. Greve katılan bir işçi şöyle diyor: “Çok kızgınız. Az kişiyle çok iş yapmamız isteniyor. Her geçen gün daha ağır koşullarda çalıştırılıyor. O yüzden daha fazla para istemek hakkımız, alacağız.” Bir başka işçi ise “Milyonlarca işçinin cebinde parası yok, ama tepedeki küçük bir azınlık bütün parayı cebine dolduruyor. Ben buna karşıyım” diyor. ■

Almanya

Ölümün Ağzı İşçiyi Yuttukça Sermaye Büyüyor!

Türkiye ekonomisi, dünyanın 16. büyük ekonomisi düzeyine yükselmiş durumda. Dünya zenginler listesinde Türkiyeli birçok patronun adı var. Ekonomi ve dolayısıyla da patronların sermayesi büyümeye devam ediyor. Peki, zenginlik ve göz kamaştırıcı ihtişam neyin üzerinde yükseliyor? Emek olmadan zenginlik ortaya çıkamayacağına göre, geriye tek yol kalıyor: İşçilerin sömürülmesi! Cumhuriyetin ilk yıllarında henüz yeterince kapitalist ortaya çıkmamış, çıkanlar ise yeterince palazlanmamışlardı. İşçileri, esas olarak devlet sömürüyor ve bu sömürden elde edilen sermaye patronlara aktarılıyordu. *Ölümün Ağzı* adlı romanında İrfan Yalçın, bugünkü zenginliğin nasıl korkunç bir sömürüyle elde edildiğini gözler önüne seriyor.

Roman, II. Dünya Savaşı yıllarında köylülerin, devlet tarafından “mükellefiyet” adı altında Zonguldak maden ocaklarında zorla çalıştırılmasını oldukça gerçekçi bir dille anlatıyor. Mükellefiyet (yükümlülük) keyfiliğiyle köylülere uygulanan zulüm insanın kanını donduruyor. Köylüler, jandarma dipçikleriyle dövülerek, at arkasında sürüklenerek maden ocaklarına çalıştırılmaya götürülüyorlar. Devletin ve jandarmanın gözünde emekçi halkın köleden farkı yok. Keyfilik ve zulüm öyle boyutlara varıyor ki, 65 yaşındaki yaşlı erkekler ve hatta nineler dipçik zoruyla madene götürülmekten kurtulamıyorlar.

İşçileştirilen köyüler uzun saatler, havasız, ciğerlerine kömür dolarak, aç bir şekilde çalıştırılıyorlar. Barakalarda onlarca insan üst üste yatmakta, ortalık pislikten geçilmekte, etrafı saran bit, aynı sömürücüleri gibi işçileri yiyip bitirmektedir. Romanın birçok yerinde, zulümde sınır tanımadığı ortaya konuyor. Meselâ, bir türlü bittin ve pireden kurtulamayan işçiler, kara kışın ortasında soyunup elbiselerini buhar kazanına atmaya mecbur bırakılıyor. Bu her Allah'ın günü devam eder. Dondurucu soğuk altında çırılçplak kalan işçiler, tez zamanda zatürreeye yakalanıp ölürler. Ölüm o denli sıradanlaşmıştır ki, barakanın köşesinde ölümü bekleyen bir işçi, sonunda ölür ve alınıp dışarı atılır. Zalim devletin “memuru” olmakla pek övünen Bekçi'nin derdi ise, sadece ölenin kayıtlardan düşülmesidir. Ölenlerin cenazeleri köylerine gönderilmekte ve öylece bir çukura atılmaktadır.

İnsan onuru ayaklar alınır. İşçilerin iradelerini teslim almak için her türlü işkence yapılmaktadır. Bittin arındırma bahanesiyle işçilerin saçları kazınır, ama yetinilmez. Bekçi başı, tek tek

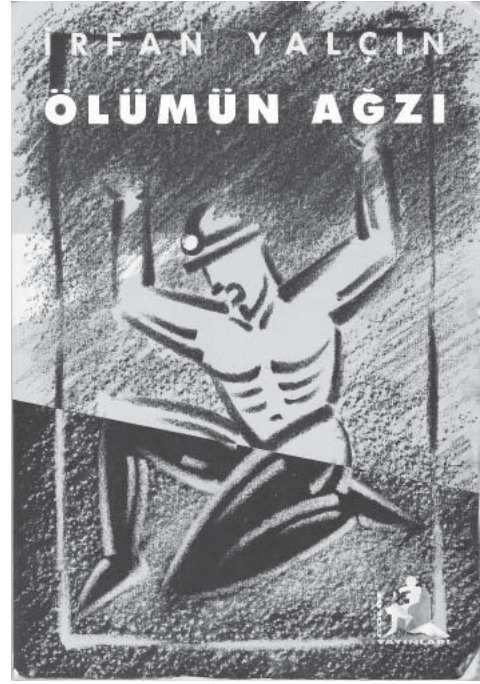
işçilerin ağzının içine tükürmektedir, saçlarını kazıtımdan önce. Hidayet adında 65 yaşındaki kadın ağlayıp sızlar, ama “yüce devlet” öyle buyurduğu için onun da saçları kazınır. Utanma arlanma yoktur. Bu durum, kendini “devlet” zanneden Bekçi'nin kendini bilmez tavrı değildir; bu tavır işçileri dizginsiz bir şekilde sömüren devletin tavrıdır. Madenden kaçan işçileri cezalandırmak için jandarma komutanı askerlere aynen şöyle emir vermektedir:

“Karısının, kızının ırzına geçeceksiniz. Neyi var, neyi yok alıp getireceksiniz. Tavuklarını, koyunlarını kesip kesip yiyeceksiniz.”

Yaşananlar tam bir cehennem hayatıdır. İşçiler, hiç bitmeyen bir kâbusun içine düşmüş gibi hissetmekte ve doğduklarına kahretmektedirler. Yapılan onca zulme rağmen, romanın ana karakterlerinden Recep Çavuş gülme-yi ve şakalaşmayı elden bırakmaz. Çünkü yalnızca bu şekilde kendisini insan gibi hisseder. Recep Çavuş, insanoğ-lu demirden daha dayanıklıdır diyerek maden cehenneminden kurtulmayı umut eder. Ancak gerçekler başka türlü konuşur. Daha hızlı kömür çıkartma sevdasına kapılan devlet idaresi, işçileri, “zar-zor” adı verilen, güçlendirilmiş ocaklara sürer. Sonuç daha en baştan bellidir: Recep Çavuş, iki arkadaşıyla birlikte göçükte can verir. Onları da alıp bir çukura gömerler.

İşte bugünkü zenginlik, bu şekilde işçilerin ve yoksul köylülerin kanı ve canı pahasına elde edildi. Yıllarca “Köylü milletin efendisidir” yalanıyla köylüler inim inim inletildi. Milletin “efendisi” köylünün evi jandarma tarafından basıldı, karısının kızının ırzına geçildi. “Cumhuriyetçilik”, “Çağdaşlaşma” ve “Batılılaşma” laflarını ağızlarından düşürmeyenler, işçi ve köylüler üzerinde barbarca bir sömürü düzeni kurmaktan geri durmadılar.

Romanda, yaşlı bir madenci yaşanan zulmü şöyle özetliyor: “Yük taşıyan bir hayvan huysuzlanıp gitmezse, sahibi döver onu. Ama ne kadar döverse dövsün, hayvanını yaralamak, sakat bırakmak, öldürmek gelmez içinden. Böyle sakınmalardan bile uzaktık ‘mükellefiyet’te işte biz. Bir hayvan, bir eşya kadar bile değerimiz yoktu.” İşçiler, belki bugün zorla madene ve işyerlerine götürülüyorlar. Ama işçiler acımasız koşullar altında yoğun bir şekilde sömürülmeye devam ediliyorlar. Madenlerde, fabrikalarda, tersanelerde iş kazaları ve ölümler dur durak bilmiyor. Bilmeliyiz ki, bu sömürü ve zulüm düzeni son bulmadan işçilere gün doğmayacak! ■

Roman, II. Dünya Savaşı yıllarında köylülerin, devlet tarafından “mükellefiyet” adı altında Zonguldak maden ocaklarında zorla çalıştırılmasını oldukça gerçekçi bir dille anlatıyor. Mükellefiyet (yükümlülük) keyfiliğiyle köylülere uygulanan zulüm insanın kanını donduruyor.

Arkadaşım Neden Delirdi?

■ Kırac'tan bir işçi

Daha önceki işyerimde bir arkadaşına mücadele etmekten bahsedip derneğimize davet etmiştim. Her defasında bu işler zor deyip hep gelmemek için bahane üretiyordu. Bir taraftan da sürekli geçim sıkıntısından bahsediyor, kurtuluşu fazla mesailerde arıyor, sürekli mesaiye kalıyor, aldığı para yine de yetmiyordu.

İşyerindeki bazı dayatmalara karşı çıktığım için işten atılmış ve yeni bir işe girmiştim. Aradan aylar geçti ve bir gün Esenyurt'ta dolaşırken aynı arkadaşla karşılaştım. Şok olmuşum, çünkü bu arkadaş herkese bağırdı. Yoldaki kaldırım taşına, ezan sesi gelen minareye, tanımadığı insanlara ve giden araçların peşi sıra. Yani bu arkadaş kafayı yemişti, artık onun gözünde herkes ve her nesne suçluymuştu. Yanına yaklaşmış ismini söyleyince yüzüme baktı, beni görünce o da şaşırıp ve gene etrafa bağırarak uzaklaştı.

Daha önce okumuş olduğum bir yazıda her 5 kişiden birinin delirdiğini veya psikolojisinin bozulduğunu öğrenmiştim. Şimdi ise evini geçindirmek için gece gündüz demeden ter döken bir insanın delirmesi açıkçası beni üzdü.

Tüm yaşadıklarımızı görüp, kafayı yememek zor! Tabii eğer mücadeleciler bir kişi değilseniz. Hayat o kadar acımasız ki, ya bazı şeyleri görmemek için kör olacaksın, ya görüp bunu değiştirmek için mücadele edeceksin ya da açıkçası delireceksin!

Hangi akıl alabilir, bir insanın 12-14 saat çalışıp üstüne bir de aç kalmasını, parasızlık çekmesini, aynı yerde bir başka insanın da elini hiçbir işe sürmeden altında lüks araçlarla gezmesini, binlerce çalışanın emeğine el koymasını, tüm toplumun hakkı olan dünyayı parsel parsel bölmesini.

Evet kardeşler, kapitalist sistem her gün daha da çirkinleşiyor ve biz işçilere seçenek bırakmıyor. Ya kör gibi yaşayacağız, ya delireceğiz ya da insanın insan gibi yaşayacağı bir dünya inşa etmek için mücadeledeki yerimizi alacağız. ■

Taşeron Çalışma Biçiminde Saldırıları Durmuyor!

■ Hacettepe Hastanesi'nden bir grup taşeron işçi

Tüm dünyada yaygınlaşan güvencesiz çalışma biçimlerinden biri olan taşeron çalışma, alabildiğine ağır çalışma koşullarıyla her geçen gün önümüze yeni sorunlar çıkartıyor. 1980'den beri peş peşe çıkan saldırı yasaları ile işçilerin ellerindeki haklar bir bir alınmaya başlandı. Bu araçlardan biri olan taşeron çalışma biçimi ile sendikasılaştırma yaygınlaştı, ücretler düşürüldü, sosyal haklar kırıldı ve işten çıkartma kolaylaştırıldı.

Bizler Hacettepe Hastanesi'nde çalışan taşeron işçiler olarak bu güvencesiz ve ağır çalışma koşullarının her birini tek tek yaşıyoruz. Çalıştığımız yerin hastane ve yaptığımız işin sağlık hizmeti üretmek olması koşulu ile rotasyonların (yer değişikliği) gerekli olduğunu biliyoruz. Fakat bu rotasyonların adaletli ve gerektiği zamanlarda yapıldığını düşünmüyoruz. Rotasyonlar herkese aynı sıklıkla yapılmıyor. İsteğimiz dışında uzun yıllar gece vardiyasında çalıştırılıyor. Şeflerin ya da müdürlerin keyfi davranmaları sonucu sık sık vardiyamız ya da birimiz değiştiriliyor, buna itiraz edenler işten çıkartılmakla tehdit ediliyor. Rotasyonlar, yöneticilerle yaşadığımız bir sorun sonrası ceza yöntemi olarak kul-

lanılıyor ya da sendikala mücadele verdiğimiz için de sık sık rotasyonumuz yapılıyor ve böylece rotasyon uygulaması üzerimizde bir baskı aracı olarak kullanılıyor. Sebep ne olursa olsun bugün rotasyonlar en büyük sorunlarımızdan birisidir.

Haksız rotasyonlara karşı yapacağımız en temel şey taşeron şirketten yer değiştirmenin hangi birime, hangi vardiya yapıldığına dair yazılı bir kâğıt almaktır. Yöneticilerin imzalarının olduğu bu kâğıda "Rotasyonum isteğim dışı yapılmıştır. Tüm haklarım saklıdır" yazıp imzaladığımızda yapılan yer değişikliğini belgelemiş oluruz. Rotasyona uğrayan herkes bu belgeyi istediğinde, yönetime bir baskı uygulamış olacağız ve bundan sonrasında rotasyonları kolaylıkla yapamayacaklarını hissedeceklerdir. Elbette ki tek başına bu belge sorunları çözmeye yetmez. Sorunlarımızın kalıcı çözümlü için haklarımızı bilmeli, daha çok öğrenmeliyiz. Ancak o zaman gerçek bir örgütlü güç oluşturabilir ve rotasyon da dâhil başka birçok sorunumuza daha kalıcı çözümler üretebiliriz. ■

Fazla Mesai Duası

■ Kıraç'tan bir deri işçisi

Fabrikada Cumartesi günleri de dâhil 12 saat çalışıyoruz. Cumartesi tam gün ve hafta içi her gün bir buçuk saatimiz fazla mesai olarak ücretlendiriliyor. Çoğunlukla Pazar günleri de mesai oluyor. Pazar günleri yüzde yüz mesai ücreti alıyoruz. Ancak ücretlerimiz çok düşük olduğu için fazla mesailerin hepsine gelsek de, ay sonu

elimize yine az bir para geçiyor. Aldığımız ücretlerle geçinebilmek o kadar zor ki! Öte yandan hayatın her geçen gün daha da pahalılaşması ücretlerimizi sürekli eritiyor. Bu uzun çalışma saatleri sebebiyle yaşadığımız dünyaya

da yabancılaşıyoruz.

16 yıldır çalışan eski bir işçinin geçen gün bana söyledikleri hakikaten ağlanacak halimize gülmemize neden olacak cinstendi. Sanırım kandil gecesinin sabahıydı. İşbaşı yaptığımız saatlerde sohbet eder-

ken bana dün gece dua edip etmediğimi sordu. Ben de bana sorduğu soruya aynı soruyla cevap verdim. Kandil gecesi edilen duaların kabul edilme ihtimalinin çok yüksek olduğunu söyledi. Ben de hangi duaları ettiğini sordum kendisine. Abinin diledikleri aşağı yukarı bizim gibi yoksul olan bütün işçilerin dileyebileceği tüm hayalleri içeriyordu. Fakat duanın sonları çok ilginçti; "...bu nedenle Allahım, patronun işleri biraz daha artsın ve bizler de bol bol mesai yapalım." İşte fazla mesailer bizi bu hale getiriyor arkadaşlar! Evet, bazen haklı olarak ay sonu biraz daha fazla ücret alabilmek adına kalıyoruz fazla mesailere. Ama bunu örgütlü olmadığımız için yapıyoruz. Fazla mesai yapmak biz işçiler için asla bir çözüm olamaz. Bizler ne kadar çok fazla mesai yaparsak o kadar çok yoksullaşıyoruz farkında olmadan.

Eğer bizler fabrikalarda örgütlenip sendikalaşamazsak ücretlerimize zam istemek yerine, fazla mesailere gelmeyi tercih ederiz. Fakat örgütsüzlüğümüzden kaynaklı olan bu tercihler, biz işçilerin yaşamını her geçen gün biraz daha içinden çıkılmaz hale getiriyor. Ücretlerimiz her geçen gün biraz daha erirken, bizler fazla mesailerin tamamına gelsek ne değişir? Eğer örgütsüz olursak dualarımızda zam isteme acizliğine düşeriz. Ancak örgütlü olursak, sendikalaşırsak, işte o zaman patronlardan söke söke alırız istediğimiz ücretleri. İşte o zaman fazla mesailerle bizleri köleleştiren patronların daha çok zenginleşmesini değil, bizlerin insanca yaşayabilmesini sağlarız. ■

**ÜCRETLER
ARTTIRILSIN
FAZLA MESAI
YASAKLANSIN!**

Çocuk İşçi + Az Ücret = Büyüyen Sermaye

■ Tuzla'dan bir işçi

Merhaba arkadaşlar, ben hayatın zorluklarıyla ve patronların türlü oyunlarıyla daha 17 yaşındayken tanıştım. Yaklaşık yedi senedir çalışıyorum. Bunun ilk beş senesini tekstil atölyelerinde geçirdim. Küçük yaşta asgari ücretin çok altında çalıştırılmakla kalmayıp, bir de sigortasız çalıştırıldım. Üstelik sigortasız çalıştırıldığımı çok sonra öğrendim.

Çalıştığım atölyede sabah saat 8'de işbaşı yapıyorduk. Ama akşam mesai bitişi belli değildi. Günde en az 14 saat çalıştırılıyorduk. Köleliği aratmayan koşullarda, gece gündüz de-

meden üç kuruşa, çoğu zaman Pazar günleri bile çalıştırılıyorduk.

Son olarak deri sektöründe çalışıyordum, şu an direnişteyim. Bir hafta önce aldığım e-devlet şifrem ile sigorta primime baktığımda, 5 yıllık çalışmama karşılık sadece 300 günlük primim olduğunu gördüm. Neredeyse beş senemi verdiğim tekstil sektöründe aylık 7 gün, en fazla 15 gün sigortam yatırılmış, çoğu aylar ise hiç yatırılmamış. Bu tabloyu ne yazık ki, sadece tekstil sektöründe görmüyoruz. Oto sanayilerinde, ayakkabı tamirciliğinde, çocuk işçi çalıştırılan birçok iş yerinde aynı tabloyu görüyoruz.

14 yaşını bitirmiş olup, 15'ini doldurmamış ve ilköğretimini tamamlamış olanları çocuk işçi, 15 yaşını geçmiş 18 yaşını tamamlamamış olanları ise genç işçi olarak nitelendiriyorlar. Türkiye'de çocuklar ortalama 13 yaşında çalışmaya başlıyor.

7-14 yaşları arasındaki her üç çocuktan biri çalışmak zorunda kalıyor. Sömürünün her geçen gün arttığı ülkemizde, patronlar çocuk işçileri üç kuruşa, sigortasız çalıştırıp servetlerini büyütmekten başka bir şey düşünmüyorlar. Çocukların azımsanmayacak bir kısmı okuma yazma bilmiyor. Çocukların yüzde 64'ü kazandıkları paranın tamamını ya da büyük bir bölümünü ailesine veriyor. Dünyada da durum Türkiye'den farklı değil. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) yaptığı açıklamaya göre dünyada yaklaşık 215 milyon çocuk işçi çalıştırılıyor.

Neden bu kadar çocuk, oyun oynamak yerine çalışmak zorunda kalıyor? Çocukluğunu yaşayamamış milyonlarca çocuk işçi, en zor koşullarda, hiçbir güvencesi olmadan çalıştırılıyor. Bu yaştaki çocuklar, okulda eğitim görmeleri, parklarda oynamaları gerekirken, neden çalışmak zorunda kalıyorlar? ■

UID-DER Öğretiyor, Haklarımı Öğreniyorum

■ Gebze'den bir işçi

Merhaba arkadaşlar. Ben Gebze Organize Sanayi Bölgesinde araba parçaları boyayan bir fabrikada çalışıyorum. Çalıştığım fabrikada bozuk çıkan malların sökülerek tekrar üretime kazandırıldığı bir asithane bölümü var. Bir süre önce, bu bölümde çalışan arkadaşım bir gün işe gelmemiş ve ustabaşı orada benim çalışmamı söylemişti. Ama bana ne eğitim ne de koruyucu ekipman vermişlerdi. Üstelik kullandığımız vinç de arızalı olduğu halde bu şekilde çalışmaya zorlamışlardı. Bir süre çalıştıktan sonra bozuk vinçte asılı duran parça, asitin içine düştü. Bu düşmenin etkisiyle etrafa sıçrayan bir miktar asit, yüzümün, gözümün çevresinin yanmasına neden oldu. Beni apar topar hastaneye götürdüler, iş kazası olduğu için doktorlar, benim jandarmaya gidip ifade vermem gerektiğini söylediler. Ben de bunu patronlara söyleyince; “Ne gerek var şimdi jandarmaya? Hem zaten suç sende, eğer ki koruyucu ekipman giyseydin bu hale gelmezdin. Boş ver, ne senin başın ağrısın ne de bizim” dediler. Ben de o zamanlar bilinçsiz bir işçi olduğum için işten atılma korkusuyla jandarmaya gitmekten vazgeçtim. Sonradan, tutulan iş kazası tutanağında şahit olarak gösterilen kişilerin olayla ilgisi olmadığını öğrendim.

Belki bu kazayı çok ucuz atlattım ama bunun

tekrarlanmayacağına garanti yok. Bilinçsizlik ve işten atılma korkusu, hakkımı aramamı engelledi. Şimdi düşünüyorum da, asit gözümün içine denk gelseydi ve gözümü kaybetseydim ne olacaktı? Patronumuz üçüncü fabrikasını açarken, ben, almadığı iş güvenliği önlemleri yüzünden bir parçamdan olacaktım. Bunları ancak şimdi bilince çıkartabiliyorum. Çünkü ben ağabeyim aracılığıyla UID-DER'in seminerlerine katılmaya başladım. UID-DER'in faaliyetlerine katılarak haklarımın neler olduğunu öğreniyor ve bilinçleniyorum artık. Buradan tüm işçi arkadaşlarıma rahatlıkla söyleyebilirim ki bilinçsizlik kadar kötü bir şey yok. Gelin siz de UID-DER'de haklarınızı öğrenin ve sessiz kalmayın. ■

Biz Hızlandıkça Kimler Yavaşlıyor?

■ Üsküdar'dan bir sağlık işçisi

Küçük bir çocukken babam, yemeğimizi hızlı yememiz için hep uyarırdı bizi. Babam “bir insan nasıl yemek yerse öyle çalışmış” derdi. O çocuk yaşımda hızlı yemek yemeği ve hızlı çalışmak gerektiğini öğrenmişim. Sanki ağır ağır yemek yemek lükstü ve bu lüks bizde hep kısa sürerdi.

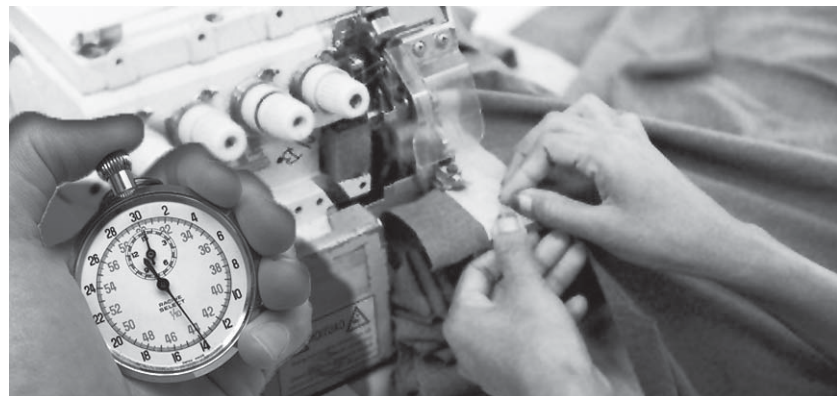
Küçük bir çocukken bize öğretilenler meğer işyerlerinde bir kuralmış. İşyerinde benden istedikleri hızla çalıştıkça kabul görüyordum sanki. Hızlı, daha hızlı çalışır oldum her vardiyada. Pratik, iş bitirici, becerikli gibi kimi “güzel” sıfatlar kazandım hızlı çalıştıkça. Hızlı hızlı çalışırken kaçırdıklarımı düşünmedim hiç. Hep çalışmalıydım, hızlı çalışmalıydım ben.

İşten yorgun argın çıkıyor ve yatağa uzandığımda hep aynı rüyayı görüyorum şimdilerde. Hızlıca raylardan akıp giden bir trenin peşinden koşuyorum. Nefes nefese trene yetiştiğimde ise kapısız, penceresiz, karanlık bir odada ölü gibi hareketsiz kaldığımı görüyor, öyle uyanıyorum. Bu sadece bir rüya, ama milyonlarca işçinin günlük yaşamını kâbusa çeviren ağır çalışma koşullarının getirdiği ruhsal durumun özeti.

Nedeni neydi bu acelenin? Biz hızlandıkça kimler yavaşlıyordu acaba? Bu dünyada kimin hakkıydı yavaş konuşup, yavaş yemek veya yavaş hareket etmek? Bi-

zim değildi elbette. Biz sadece çalışırken dünya sahnesinde olmalıydık. Bütün işleri hızlı hızlı yürütüp, ömrümüzü dahi hızla tüketmeliydik. Kimi fabrikalarda çalışan işçilerin, tuvalet molalarının dakika hesabıyla, kart hesabıyla sınırlandırıldığını duydunuz mu? Bu uygulamaya karşı çıkanlar derhal tembellikle suçlanıyordur eminim. Oysa bu insanlık dışı bir yaptırım değil midir? İnsan fiziolojisine aykırı değil midir? Böylesine hızlı hızlı çalıştırılmak haksızlık değil midir işçilere?

Bizlere ta küçüklükten beri her işimizi hızlı yapmamız söyleniyor. Sırf patronlar çok daha hızlı kâr elde etsinler diye söyleniyor bütün bunlar. O halde artık patronların kârı için değil, işçi ve emekçilerin kurtuluşu için hızımızı arttırmalıyız. ■

Yeni Bir Dünya Kurmak İçin

aynı kapılardan aynı sokaklara çıkıyoruz.
güneş,
herhangi birimize daha cömert değil.
yıldızlar,
birimiz için parlamıyor sadece.
toprak ana cömert olabildiğince.
tarlalarda sarı buğday başakları,
dalında şeftali, erik, muz,
ve sahip olduğumuz hiçbir şey
kimsenin tapulu malı değil.
çocuklar açlıktan ölüyorsa
anaların sütü kesilmişse eğer
kuraklık azizlik etmişse
yani açlığın nedeni kuraklıksa
tanrı yalnız yoksulları mı cezalandırıyor?
neden sadece onlar açlıktan ölüyor?

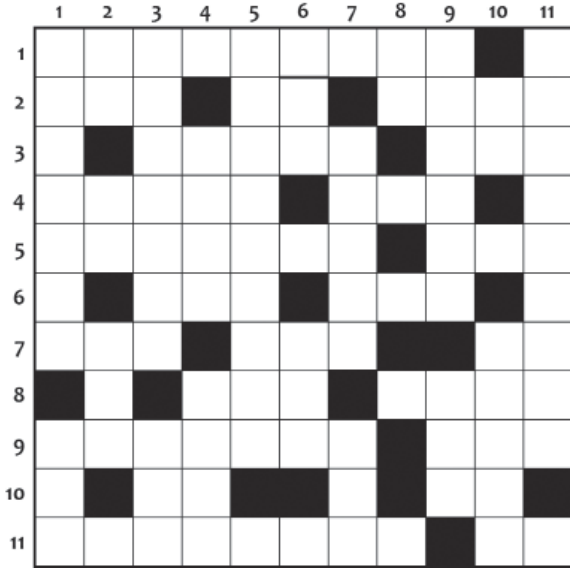
aynı kapılardan aynı sokaklara çıkıyoruz.
uzun uzun asfalt yollar döküyoruz birlikte,
kumaşı hep beraber dokuyoruz fabrikada
taşkömürünü hep birlikte çıkarıyoruz,
canımız pahasına
yerin yüzlerce metre altından.
toprağı hep birlikte sürüyoruz aç kalmasın diye insanlar

ve ayakkabılar
telefon telleri
makinalar, saban, traktör, petrol, cam
ve kapacak
ve kalem defter
gömlek kazak
ve daha
ve daha
ve daha nice şeyler yapıyoruz
hayat devam etsin diye.
oysa anlamıyorum niye
çocuklar neden açlıktan ölüyor bizler çalışırken
ölesiye.

aynı kapılardan aynı sokaklara çıkıyoruz.
birlikte yaratıyoruz bütün dünya nimetlerini
birlikte yaşıyoruz açlığı ve alıyoruz payımıza düşeni
hayatı var ederken birlikteyiz
birlikte olmalıyız yeni bir dünya kurarken yeniden
çünkü biz
YAŞAMIN ÜRETEN ELLERİYİZ

Adana'dan İşçi Dayanışması okuru bir inşaat işçisi

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. İşçi sınıfının mücadelesini bilimsel bir temele oturtan ve ömrünü işçi sınıfına adanmış ölümsüz işçi önderi.
2. Rumeli bölgesinde kullanılan bir sesleniş. Tümör. Hayal
3. Derin üzüntü, acı. Oy.
4. Kara taşıtlarına takılan numara levhası. Davranış, tavır.
5. Eşyayı sarmaya yarayan kağıt, plastik vb. koruyucu malzeme. Osmanlı padişahlarının adlarının sonuna getirilen unvan.
6. Halk ağzında yetişkin, yaşlı, kart. Bir sayı.

7. İlişkin, ilgili. İstanbul'da ikinci köprü'nün kısaltılması. Taş'ın ünsüzleri.
8. Su taşkını. Sürekli.
9. İnsanı insana insanla anlatma sanatı. Bir göz rengi.
10. Gümüş elementin simgesi. Takımın kısaltılmışı.
11. Japonya'da meydana gelen deprem ve tsunami sonrasında, radyasyon sızdıran nükleer santralin bulunduğu kent. İşçi Dayanışması'nın kısaltılmışı.

Yukarıdan Aşağıya

1. İstanbul Tuzla'da hâlâ süren işçi direnişi. Zilli bir çalgı.
2. Eski dilde su. Lam'ın ünsüzleri. Olağanı aşan büyüklük.
3. Kapitalist yarışma. Tibet öküzü.
4. Küçük akarsu, dere, çay. Edebiyat, eskimiş ağıt.
5. Bir tutuma, bir görüşe, bir davranışa karşı olma durumu.
6. Bal verir. Bir fotoğraf makinesi modeli.
7. Yönetme, düzenleme biçimi, düzen. Elektrikte direnç birimi.
8. Kripton elementinin simgesi.
9. İçine içecek koymaya yarayan, cam, plastik kap. Avrupa Ekonomi Topluluğu.
10. Bir harfin okunuşu. Kurnazlığıyla ünlü bir hayvan.
11. 8 saatlik iş gününün sembolü olan 1 Mayıs'ı tanımlayan Birlik, Mücadele,

Geçen Ayın Çözümü

Kadının Çilesi Ne Zaman Bitecek?

Doğumundan ölümüne kadar kadınların öyle çok çilesi, öyle çok derdi var ki... Aslında daha doğmadan başlıyor ayrımcılık. Kız çocuk istemeyen, "ille de erkek çocuk" diye tutturan ailelerin sayısı hiç de az değil. Toplumda ikinci sınıf konumuna itilen kadının durumu, aile içindeki rolüyle pekiştirilir. Oynanan oyunlar ve oyuncaklar da farklıdır. Kız çocuklarına bebek verilirken, erkek çocuklara silah verilir. Bu anlayış eğitim sisteminde de yankısını bulmuştur: Ali top atar, ama Ayşe ip atlar! Erkek çocuk ev işlerine karıştırılmazken, kız çocukların ev işlerini öğrenmesi, babaya ve erkek kardeşlerine hizmet etmesi öğretilir.

Erkek, "kadına sahip çıkma" adı altında aslında kadının kendi kimliğine, kendi benliğine sahip çıkmasına engel oluyor. Kadın, sahip çıkılmaya, korunup kollanmaya ve elbette yönetilmeye muhtaç sayılarak kişiliksizleştiriliyor. Kapitalist toplumda insanlar, mal, mülk, güç ve iktidar sahibi olma peşinde koşarken vicdanlarını yitiriyorlar. Para ve iktidar sahibi olmak, diğer insanlara tepeden bakma, küstahça ve zorbaca davranma olanağı sunuyor. Bu durum kadınlara erkek arasındaki ilişkilere de yansıyor.

İşçi sınıfının erkekleri de bu çürümeden nasibini alıyor. İşyerinde üstlerine karşı sesini çıkaramayan, hakkını arayamayan erkeğin borusu evde ötüyor. Erkek, evin çavuşu oluveriyor. İşyerinde üç kuruş para için canı çıkan, hakaretler işiten, aşağılanan erkekler kendilerini yetersiz ve

güçsüz hissediyorlar. Eve geldiklerinde ise kadın üzerinde söz sahibi olmanın, yani "iktidar kurmanın" ayrıcalığını yaşıyorlar. Karısının giyimine karışmak, kaba davranmak, kadını aşağılamak, sözüne ve fikrine değer vermemek, yasaklar koymak, dayak atmak, hatta cinsel zorbalık erkeğe hak görülüyor. Erkek, kadını döverek gücünü ispat ediyor, patron ve sömürü düzeni tarafından ezilen kişiliğini böyle onarıyor.

Kadının erkeği terk ederek şiddette son vermek istemesi de kurtuluş için yeterli olmuyor kimi zaman. Mülkü olarak gördüğü kadını kaybetmeyi hazmedemeyen, iktidarını yitirmenin öfkesiyle saldırganlaşan erkek, kadına yönelik şiddet uyguluyor ve hatta onu öldürmeye yönelebiliyor. Her hafta gazetelerde ayrılmak istediği için eşi ya da sevgilisi tarafından katledilen kadınların haberlerini okuyoruz.

Kadının çilesi, evin içinde de dışında da bitmek bilmiyor. Gerek aile içinde gerek sokakta yaşanan cinsel taciz ve tecavüz kadınların yaşamını cehenneme çeviriyor. Kadın, cinsel ihtiyacı giderecek bir et parçası gibi algılanıyor. Erkek egemen kapitalist düzen, toplumsal çürüme ve ahlâksızlık üretiyor! Her yıl milyonlarca kadın fuhuş sektörüne esir ediliyor. Fuhuş sektörü kadının köleliğinden her yıl 12 milyar dolar para kazanıyor. Dünya üzerindeki her 3 kadından biri cinsel tacize veya tecavüze uğruyor!

Bu toplumda patronlar mallarını satabilmek için kadını görsel malzeme olarak da kullanıyorlar. Çerezden araba reklamına kadar kadının görselliği, patronların piyasada alıp sattığı bir maldır!

Kadın çalışırken de adaletsizlik devam ediyor. Patronlar elbette tüm işçileri sömürüyor ama kadınları daha fazla! Eşit işe eşit ücret

almak üzere verilen onca mücadeleye rağmen, halen kadın işçiler, erkek işçilere göre ortalama %25 daha düşük ücret alıyor. Patronlar, çalışan kadının "ev bütçesine katkıda bulunduğunu" ileri sürüyor. Bu bahaneyle kadına daha düşük ücret veriliyor. Oysaki erkeğin tek başına çalışıp tüm aileyi geçindirebildiği dönemler çok eskilerde kaldı. İşten çıkarmalar gündeme geldiğinde ilk çıkartılan kadınlar oluyor.

Çifte ezilmişlikle kadınların kaderi olmayacak. Kadının kurtuluşu, erkek egemenliğini sürdüren sermaye düzeninden kurtulmakla mümkün. Kadınlar et parçası olmayı reddetmeli! Kadınlar patronların zevkü sefası için ömürlerini tüketmeyi reddetmeli! Ezilenler, mücadele ederse saygınlık elde ederler. Emekçi kadınlar her türlü haksızlığa, eşitsizliğe isyan eder ve erkek işçilerle birlikte, omuz omuza mücadele ederlerse özgürlüklerini kazanabilirler. İnsanlığın sömürü düzeninden kurtuluşu için, evlatlarını kapitalist bataklığa kurban etmek istemeyen anaların; patron-suz, özgür, insancıl bir dünyanın hayalini kuran genç kadınların vereceği mücadele büyük önem taşıyor. ■

UİD-DER'in İranlı İşçilerle Sınıf Dayanışması

Derneğimizin "İran İşçi Sınıfına Dönük Baskılara Son!" adıyla başlattığı imza kampanyası büyük ilgi görüyor. İşçilerin yanı sıra; sendikacılar, aydınlar, sanatçılar, emekten yana parti ve dernek temsilcileri, akademisyenler imza vererek UİD-DER'in kampanyasına destek oluyorlar.

İran işçi sınıfı derin bir yoksullukla boğuşuyor. İşten atılmalar giderek yaygınlaşıyor. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Çalışma saatleri sürekli uzarken, ücretler de alabildiğine düşüyor. İran'da 1979 yılından beri sendikalar yasak! İşçilerin bağımsız örgütlenmeleri yasak! İşçilerin en ufak demokratik hak talebi ve eylemleri kanla bastırılıyor. Polis her eyleme saldırıyor. Tüm baskı ve zulme rağmen, Tahran ve Banliyöleri Otobüs Şirketi (Vahid Şirketi) Sendikası gibi sendikalar kuruluyor. Ancak bu kez de İran devleti, işçi liderlerini ya cezaevine atarak ya da

idam ederek işçilerin mücadelesini kırmaya çalışıyor. Bu baskı ve zorbalığa karşı İran İşçileri Dayanışma Ağı'nın çağrısıyla bir kampanya başlamış durumda. Derneğimiz UİD-DER, adına yakışır bir şekilde, uluslararası işçi dayanışmasını hayata geçiriyor. İranlı işçilerin yalnız olmadığını ortaya koymak üzere, işçilere, sendikacılara, aydınlara, akademisyenlere, sanatçılara, demokratik kitle örgütü temsilcilerine yaptığımız çağrı karşılığını buldu.

Birçok kentte yürüttüğümüz kampanyanın altına şu ana değin binlerce işçinin yanı sıra, aşağıdaki kurumların temsilcileri imza atarak destek verdiler: Hava-İş, ICEM, TÜMTİS, Petrol-İş, Deri-İş, Birleşik Metal-İş, Tek Gıda-İş, Genel-İş, Tez-Koop-İş, Belediye-İş, Kristal-İş, Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, DİSK, DİSK Bank-Sen, Çelik-İş, Selüloz-İş, Teksif, 78'liler Girişimi, Yapı Yol-Sen, Türkiye Tabipler Birliği, İHD, ÇHD, BDP, EHP, HAK-PAR, TMMOB, SODEV. Gerek işçilere, gerek bu kurum temsilcilerine, gerek Onur Hamzaoğlu gibi bilim adamlarına ve aydınlara, gerek sanatçı duyarlılığına sahip Kardeş Türküler'e gösterdikleri dayanışma için teşekkür ederiz.

Tüm sınıf kardeşlerimizi, bu kampanyaya destek olmaya, İran işçi sınıfı ile uluslararası dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz. ■

"Kırmızı Önlük ve Şapka" Canla Başla Çalışıyor!

İşçilerin birlik ve dayanışma örgütü UİD-DER, her alanda canla başla çalışmaya devam ediyor. Kırmızı önlüklü ve kırmızı şapkalı UİD-DER'li işçiler; bir bakmışsınız fabrika önündeler, bir bakmışsınız işçi mahallelerinde, bir bakmışsınız semt pazarlarında, bir bakmışsınız kent merkezlerinde. "Kırmızı Önlük ve Şapka" arılar gibi hünerli ve bereketli; her yere gidiyor, her yerde işçi-emekçi halka gerçekleri anlatıyor.

Kıdem tazminatının gaspına karşı başlattığımız imza kampanyasında, yüz binlerce insana ulaştık. Yüz binlerce insana kıdem tazminatı gerçeğini anlattık ve 60 bine yakın imza topladık. Bu kampanya sırasında on binlerce işçi UİD-DER'e teşekkür etti: İyi ki vardı ve işçileri bilinçlendiriyordu. Yüzlerce sendikalı işçi, kendi sendikalarının hiçbir şey yapmadığını, ama UİD-DER'in çok çalıştığını söyledi. Derneğimiz, işçilerin tepkisini ortaya koymak için topladığı imzaları Meclise ulaştıracak: "Görüyoruz, sessiz değiliz, hak-sızlığı kabul etmiyoruz, boyun eğmiyoruz!" diyecek.

"Kırmızı önlük ve şapka" bir taraftan da işçileri bilinçlendirmeye dönük eğitimler sürdürüyor. Geçtiğimiz ay içinde UİD-DER'in tüm temsilciliklerinde "Neden Yoksullaşıyoruz, Nasıl Sömürülüyoruz?" başlığı altında seminerler yapıldı. Bu seminerlere yüzlerce işçi katıldı. 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü, yoğun katılımıyla, 4-11 Mart tarihleri arasında tüm temsilciliklerimizde kutlandı. İşyerlerinden ve işçi mahallelerinden yoğun katılımların olduğu etkinliklerde, emekçi kadınlara karanfiller dağıtıldı; 8 Mart'ın ne olduğu anlatıldı; şarkılar söylenip şiirler okundu. İşçi sınıfına yaraşır bir birlik ve dayanışma ortaya kondu.

"Kırmızı önlük ve şapka" şimdi 1 Mayıs'a hazırlanıyor. Kıdem tazminatının gaspı ve Genel Sağlık Sigortası adı altında yapılan soygun durdurulsun; iş kazaları ve ölümler dursun; iş saatleri düşürülsün ve ücretler yükseltilsin şiarlarıyla 1 Mayıs'a yürüyoruz. ■

